

нахме за рудника. Вървѣхме единъ задъ другъ по тѣсна горска пжтека, полѣхвани отъ острия горски вѣтъръ. Конетѣ вървѣха полека, като внимателно стѣпваха между камънитѣ.

Следъ дълго и уморително пжтуване достигнахме до рудника. Около рудника има малки заселища. Тѣ сж на работницитѣ — рудокопачи, които работятъ въ рудника.

Следъ като разгледахме рудника, поискахме да се възкачимъ на върха на планината. Трѣбваше да вървимъ пѣшкомъ. Ние едвамъ се мѣкнехме по стрѣмната, камениста пжтека. Наоколо ни изчезна гората: останаха само едни голи камъни. По едно време почна да става хладно; снѣгътъ се бѣлѣеше върху канаритѣ и камънитѣ. Дишането почна да става трудно, защото въздухътъ ставаше се повече рѣдъкъ.

Най-сетне стигнахме върхътъ на гората. Той не бѣше покритъ съ снѣгъ. Наоколо се виждаше красива бѣлоснежна картина, долу чудно се чернѣеше равнината съ своитѣ села, ниви и градини. Следъ като си починахме, почнахме да се спускаме по сжщия пжтъ.

Колко интересно и приятно бѣ за мене това пжтуване! Това пжтуване азъ извършихъ съ паракходъ, желѣзница, фйтонъ, конъ и пѣшкомъ.

НАШАТА ЗЕМЯ

Колко е хубавъ Балкана,
Колко сж стрѣмни скалитѣ,
Какъ тихо бѣбрятъ водитѣ
Край нашта росна поляна.

Небето чисто синѣе.
Катъ синчець въ нива класила.
Какъ си, Българю, ти мила,
Какъ за тебъ да не милѣя?

А. Б.